

шата си? Ако бяхъ тѣ сичко самы написали, тогазь, може бы, не бы имало послѣ никаквы недомѣнѣа и прѣпири?

На този въпросъ да отговоримъ не е трѣдно: апостолытѣ самы не написахъ сичко, още и за тѣй, защото и безъ тѣхното писаніе сичко бы могло да са опази тѣй, както сж тѣ учили. Тогашиятѣ вѣрдоуцы, за които апостолытѣ прѣимѣщественно писали сичко, и безъ писменно напомнанье знааха и изпзнааха тѣй, което сега са заключава въ священнытѣ прѣданіа. Хваляу вы, братіе, пише апостолъ Павелъ на Коринѣанытѣ, ѣкѣ вса моа помните, и ѣкоже предахъ вамъ, преданіа держите(*). Въ този садчай Апостолытѣ и за насъ не са боели: тѣ несжмнѣнно знааха, че ученіето, което тѣ прѣдавали сж дѣмы, ще са опази и ще дойде до насъ въ сичката си цѣлостъ и чистота. Защото комѣ прѣдавали тѣ тѣй ученіе?—Не на единъ нѣкой человекъ, не на двама, трима, но на цѣлото общество на вѣрдоуцытѣ, на цѣлата църква. „Не трѣба, дѣма светый Иринеи, да търсимъ истината у дръгы, която лесно заемамы отъ църквата: защото въ нея, като въ богата сѣкровищница, апостолытѣ напзано положили сичко, което принадлежи на истината.“ Че могло ли е да са не опази устното апо-